

«Y castigando muy...

Aquelles dues nenes que treballen a casa En Cals, la rossa R.m. i la morena T.r.s.t., fa dies que van acompanyades per dos castigadors *pur sang*.

Ara, a cau d'orella ens cal dir-vos que en aquest cas, no sabem si son ells els que castiguen o elles.

Hi ha cada porter!

Maria, bella Maria, simpàtica i encantadora Maria del carrer de Sant Cristòfol..... Com va allò de les parades?

Hi ha cada porter!

Vidus en dansa

Per la *barandilla*, es murmurava, si faria més sort ella, que si en faria més ell, puix deien uns: ell encara que sigui vidu i tingui més de quaranta anys, es un xicot molt treballador; els altres deien: però ella es molt jove i guapa. Nosaltres no diem més que ja son casats i que Déu els doni tota classe de felicitats. Ara bé, el que vertaderament sentiríem, que deixessin de fer comèdia, puix si això succeïa, els trobaríem molt a faltar, en el Grup Artístic de la nostra més antiga entitat fi-guerenca.

Un Seegrave de perfil

El jove C. (ja veu que som discrets) sap guiar l'auto amb els peus, quasi millor que amb les mans, diuen unes damisel·les a la Rambla.

Oh! diu que amb tot el que fa li passa el ma-teix, o almenys ho sembla, afegí una de més alta i de cabell mig permanent.

Apa, jove C., apliquis i que no li hagin de dir més aquestes coses.

dàtils

Aigua beneïta

A l'últim carrer que s'ha batejat a la nostra Ciutat, li ha estat posat el nom de la «Concòrdia».

Regalarem una estampa de Mossen Cambó a qui endevini qui ha estat el padrí.

No faci bromes, ehl

Diuen que el Dipositari *fugado* i ex-conceller dictatorial G., penedit del paper que havia fet fer,

als seus entranyables, que l'havien ajudat per agafar el càrrec, vol tornar. Senyor G., home, ara no es temps de sentimentalisme! no s'escarrassi, a la fi i al cap la pesseta està tant baixa que no val la pena, i pensi amb el disgust que podria donar a algun dels seus íntims companys.

Surrealisme pur:

Un petit fum dintre la terenyinosa massa encefàlica d'un mahó foradat i una flairosa pipa que pesa sobre uns llavis groixuts d'una silueta «san-xo-parzesca» d'un posat de «ja ho faràs» son dosombres semi-personals pre-símiesques intregrades d'una composició «químico-vulgaris» de tarregada H₂ O. calenta i P. U. P. en putrefacció.

Un grapat de mots sentits a la casa del poble i grafiats, amb la simplicitat d'un pescador de canya, a unes quantes *quartilles* de mal paper, i uns pensaments plagiats, resclosits i esbravats, d'una cadència malaltissa i no mereixedors ni dels temps esmerçat pel linotipista, tot plegat col·locat dalt d'una muralla o bé a una «galeria» de casa de pagès, espera un bufarut tramuntanal que ho traslladi a un cementiri catòlic ple de protestants esperitistes.

«Quien recibió el bofetón?

No senyor, no! Això no es cap títol de pel·lícula. El que us en pot donar raó, es un ex-alcalde dictatorial. Nosaltres al marge.

Ventilats

Com que ni el petit de cân C.st. ni el petit de cân N.g.r, feien bon dat, el varen fer tancar una setmana a pa i aigua.

Ah *tremendus!* a veure quan vos sortirà el queixal del seny.

Tenen tota la raó

Els d'«Empordà Federal» ja se'ns esgarri-fen, diuen que «el pebrot» no te res que veure amb ells i tenen tota la raó. Nosaltres som completament independents quan interressi actuar políticament serem com som, dels d'avanguardia.